

ΠΟΛΩΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΜΠΟΛΕΣΛΑΒ ΠΡΟΥΣ

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΕΡΧΕΤΑΙ !...

γέρος Ραμοής, ο μεγάλος βασιλιάς της Αιγύπτου, ήταν έτοιμοθάνατος. Το στήθος του μονάρχη, που μισόν αιώνα τώρα έκατομμύρια άνθρωποι τρέμανε τη φωνή του, έπιεζε ένα φριχτό φάνιασμα, που του ροφούσε το αίμα απ' την καρδιά του και του έκλεβε τη δύναμη απ' τα χέρια του κι' αυτή τη λογική από το μυαλό του.

Σάν τσακισμένο κεδρο, ο μέγας Φαραώ ήταν ξαπλωμένος άπάνω στο δέρμα μιας ινδικής τίγρεως, με τα πόδια του σκέπασμένα με τη χλαμύδα του βασιλιά της Αιθιοπίας που ήταν κι' αυτή ένα από τα πολεμικά του λάφυρα.

Αυστηρός καθώς ήταν και για τον ίδιο τον έαυτό του ακόμα, προσκάλεσε τον πιο σοφό γιατρό της χώρας του, από το ναό του Καρνάκ, και του είπε:

— Το ξέρω πώς ξέρεις γιατρικά που σκοτώνουν ή γιατρέυουν. Φτειάξε μου ένα για την άρρώστεια μου και γλύτωσέ με από το θάσανο αυτό ή με τον ένα ή με τον άλλο τρόπο.

— Ο γιατρός στάθηκε δισταχτικός.

— Σκέψου, ω Ραμοή, τόλμησε να ψιθυρίσει, ότι απ' την ημέρα που κατέβηκες ψηλά από τον ουρανό, ο Νεϊλος έχει φουσκώσει έκατό φορές. Πώς λοιπόν μπορώ να σου δώσω ένα γιατρικό που δεν είναι σίγουρο ούτε και για το νεώτερο απ' τους πολεμιστές σου;

— Ο Ραμοής άνασκήκωθηκε στο στρώμα.

— Πρέπει ή άρρώστεια μου νάνε μεγάλη, είπε, αφού τολμάς έσύ, ω ιερέα, να συμβουλέψης έμένα. Σώπα και κάνε ό,τι σε προστάζω, γιατί ο Ξωρος ο έγγονός μου και διάδοχός μου ζή κ' είναι ακόμα τριάντα χρόνων. Η Αίγυπτος δέ θάχη άλλον βασιλιά, αν αυτός δεν άνέβη στο άρμα το βασιλικό και δεν ύψωση το άκόντιο.

— Όταν ο ιερέας με τρεμάμενα χέρια έτοιμάσε το φοβερό γιατρικό, ο Ραμοής τό ήπια όπως ένας που ύπναι πολύ πίνει μια κούπα νερό. — Επειτα κάλεσε τον πιο τρανό αστρολόγο της Θήβας και τον πρόσταξε να του πη, χωρίς να του κρύψη τίποτα, τί λέγανε τ' άστρα. Κι' ο αστρολόγος του είπε:

— Το δαχτυλίδι του Κρόνου συντυχαίνει με το φεγγάρι κι' αυτό φανεώνει πως κάποιος θά πεθάνη από τη δυναστεία σου, ω Ραμοή. Δεν έκανες καλά που πήρες σήμερα το γιατρικό, γιατί μπρός στις βουλές που γράφει ο Παντοδύναμος στους ουρανούς, τ' ανθρώπινα σχέδια είναι μάταια.

— Στ' αλήθεια λοιπόν τ' άστρα άναγγέλλουν το θάνατό μου; είπε ο Ραμοής. Και πότε θά γίνη αυτό; ρώτησε, στρέφοντας προς το γιατρό.

— Πριν να βασιλέψη ο ήλιος, ω Ραμοή, ή θά είσαι δυνατός σαν το ρινόκερω ή το ιερό σου δαχτυλίδι θά είναι μέσ' στο δάχτυλό του Ξωρου.

— Πηγαίνετε τον Ξωρο στη Στοά των Φαραώ, είπε ο Ραμοής με μια φωνή που άδυνατίζε όλοένα. — Άς περιμένη έκει τα τελευταία μου λόγια για να μη μείνη άκυβέρνητη ή χώρα ούτε μια στιγμή.

— Ο Ξωρος άρχισε να κλαίη (ή καρδιά του ήταν πονόψυχη) μαθαίνοντας πως θά πέθαινε ο παππούς του. Μά για να μη μείνη ούτε μια στιγμή άκυβέρνητη ή χώρα, πήγε στη Στοά των Φαραώ με μεγάλη άκολουθία, από δούλους και σκλάβους. Έκατσε στο θρόνο του μέσ' στη στοά, στο θρόνο του, που τα μαρμαρένια σκαλοπάτια του έφταναν ως κάτω στο ποτάμι, και γεμάτος μια βαρεία θλίψη κυττούσε γύρω του.

Το φεγγάρι χρύσωνε τα κίτρινα νερά του Νεϊλου, χρω-

μάτιζε τους ίσκιους των πανύψηλων πυραμίδων καθώς έπεφταν στα λειβάδια και στα περιβόλια και φώτιζε όλο τον άπέραντο κάμπο πέρα.

— Αν και ή νύχτα ήταν πολύ προχωρημένη, όλα τα σπίτια κ' ή καλύβες είχαν ακόμα φώτα κι' όλος ο λαός έτρεχε έξω στους δρόμους.

— Στις δχθες του Νεϊλου τα καράβια ήσαν άραγμένα, βαρεία και σά νυσταγμένα, τόσο κοντά τό ένα στο άλλο, όπως όταν ήταν καμμία γιορτή.

— Στα δάση των φοινίκων, δίπλα στο Νεϊλο, στις άγορές, στους δρόμους μαζευόταν όλοένα ο λαός. Μά ήταν τοσο ήσυχος κι' άμίλητος και μουγκός, που το μουρμούρισμα των καλαμιών δίπλα στα νερά και το στριγγό ούρλιασμα της ύαινας που μακρυνά στην έρημο γυρνούσε πεινισμένη, έφταναν καθαρά στ' αυτιά του Ξωρου.

— Γιατί συνάχτηκε τόσος λαός; ρώτησε ο Ξωρος έναν αυλικό, δείχνοντάς του την άπέραντη άνθρωπιθάλασσα.

— Ήρθαν να χαιρετήσουν τό νέο τους Φαραώ, έσένα, ω Κύριέ μου, και ν' άκούσουν απ' τα χείλη σου τα καλά που θά τους τάξης.

— Εκείνη τη στιγμή για πρώτη φορά ή καρδιά του πρίγκηπα χτύπησε από την ύπερηφάνεια του μεγαλείου, έτσι καθώς ο ώκεανός φουσκωμένος χτυπάει άπάνω στους ψηλούς κι' άπόκρημους βράχους.

— Και τί είναι αυτά τα φώτα εκεί κάτω; ρώτησε πάλι ο Ξωρος.

— Οί ιερείς έμπήκαν στον τάφο της μητέρας σου της Ζαφόρας για να μεταφέρουν τη σεβασμία μούμια της στα ύπόγεια των Φαραώ.

— Την καρδιά του Ξωρου γέμισε πάλι ή θλίψη γιατί ο σκληρός Ραμοής είχε θάψει τη μητέρα του με τους σκλάβους, επειδή εκείνη τους συμπονούσε όταν έζούσε.

— Άκούω περπατησιές άλόγων, είπε ο Ξωρος, άπλώνοντας τό αυτί του. Ποιός πάει καθάλλα τέτοια ώρα;

— Ο αυλάρχης, Κύριε, διάταξε να πάνε να είδοποιήσουν τον Γετρόν τό δάσκαλό Σου.

— Ο Ξωρος άναστέναξε άναθυμούμενος τον άγαπημένο του δάσκαλο που ο Ραμοής τον είχε διώξει από τη χώρα, γιατί είχε φυσήξει στην ψυχή του έγγονού και διαδόχου του, τό μίσος προς τους πολέμους και τη συμπαιεια για τους τυρανισμένους λαούς.

— Κι' αυτό τό μικρό φως κεί πέρα στο

Νεϊλο;

— Με τό μικρό αυτό φως κεί πέρα στο Νεϊλο, ω Ξωρε, ή πιστή σου Βερενίκη σε χαιρετάει από τη φυλακή της. — Ο άρχιερέας έστειλε κι' άλλες το πλοίο των Φαραώ εκεί και περιμένει να λάμψη τό ιερό δαχτυλίδι στο δάχτυλό σου για ν' άνοίξουν ή βαρείες πόρτες της φυλακής και γεμάτη άγάπη και λαχτάρα να την φέρη πίσω σε σένα.

— Άκούοντας αυτά τα λόγια ο Ξωρος έννοιωσε την καρδιά του να πλημμυρίζη από χαρά γιατί ή Βερενίκη ήταν τό πιο άγαπημένο του πλάσμα σ' αυτό τον κόσμο.

— Άξαφνα έβγαλε μια κραυγή τρόμου.

— Τί είναι, Κύριε; τον ρώτησαν.

— Μια μέλισσα με κέντρησε στο πόδι! άπάντησε ο πρίγκηπας με χλωμό πρόσωπο.

— Στις πρασινωπές άχτίδες του φεγγαριού ο αυλικός έσκυψε και κύτταξε τα πόδια του πρίγκηπα.

— Δοξασμένος να είναι ο — Οσιρις, του είπε, που δέ σε δάγκωσε κανένα φείδι, που τό φαρμάκι του θάταν όλέθριο αυτή την ώρα.

— Εκείνη τη στιγμή μπήκε μέσα ο άρχιστράτηγος και προσκυνώντας τον Ξωρο του είπε:

— Ο μεγάλος Ραμοής, προσμένοντας να παγώση τό κορμί του, μ' έστειλε σε σένα μ' αυτή τη διαταγή: «Πήγαινε στον Ξωρο, γιατί ή ώρες μου στον κόσμο τουτο είναι μετρη-

μένες και έκτελεσε τὰ θελήματά του, τὸ ἴδιο ὅπως ἐκτέλεσες και τὰ δικά μου. Ἀκόμα κι' ἂν σὲ προστάξω νὰ παραδώσης τὴν Ἀπάνω Αἴγυπτο στοὺς Αἰθίοπας και νὰ κλείσης ἀδελφική εἰρήνη μ' αὐτούς, τοὺς ἐχθρούς τῆς πατρίδας, κάμε το, ἂν βλέπης τὸ δαχτυλίδι μου στὸ δάχτυλό σου, γιατί μὲ τὰ χεῖλη τῶν βασιληάδων μιλάει ὁ ἀθάνατος Ὁσιρις.

— Ὁχι! Δὲ θὰ παραδώσω τὴν Αἴγυπτο στοὺς Αἰθίοπες, εἶπε ὁ πρίγκηπας. Μὰ θὰ κλείσω εἰρήνη μαζί τους, εἰρήνη γιατί λυπᾶμαι τὸ αἷμα τοῦ λαοῦ μου. Ἐτοίμασε ἕνα διάταγμα και πρόσταξε τοὺς ἀγγελιαφόρους μὲ τις πρῶτες φωτιές πού θανάφουν γιὰ τιμὴ μου, νὰ ξεκινήσουν φέρνοντας τοὺς χαιρετισμούς μου στὴν Αἰθιοπία. Κι' ἀκόμα ἔτοίμασε κι' ἕνα δεύτερο διάταγμα πού νὰ ὀρίζη ὅτι ἀπ' αὐτὴ τὴν ὥρα ὡς τὴ συντέλεια τῶν αἰῶνων κανενοῦ σκλάβου δὲ θὰ κόβεται ἡ γλῶσσα στὸν πόλεμο. Μίλησα.

Ὁ Ἀρχιστράτηγος προσκύνησε και πῆγε νὰ ἑτοιμάσῃ τὰ διατάγματα. Μὰ ὁ πρίγκηπας εἶπε τοῦ αὐλικοῦ νὰ ξανακυτάξῃ τὸ κέντρισμα τοῦ ποδιοῦ του, γιατί τὸν πονοῦσε πολὺ.

— Τὸ πόδι σου πρίστηκε λίγο, ὦ ὦρε, εἶπε ὁ αὐλικός. Τί θὰ γινόταν ὁμῶς ἂν ἀντὶ τῆς μέλισσας σὲ εἶχε δαγκάσει κανένα φεῖδι;

Ἐκείνη τὴ στιγμή ὁ μέγας αὐλάρχης μπῆκε μέσα στὴ στοά κι' ἀφοῦ προσκύνησε τὸν ὦρο, εἶπε:

Ὁ μέγας Ραμσῆς, νοιώθοντας πῶς τὰ μάτια του θολῶνουν ὀλοένα μὲ ἔστειλε σὲ σένα μὲ τούτῃ τὴ διαταγή: «Πήγαινε στὸν ὦρο κ' ὑπάκουσε τυφλὰ στίς διαταγές του. Ἀκόμα κι' ἂν σὲ διατάξῃ νὰ ἐλευθερώσῃς τοὺς σκλάβους ἀπ' τὰ δεσμά τους και νὰ χάρισῃς τὴ γῆ στὸ λαό, κάμε το, ἂν βλέπης τὸ δαχτυλίδι μου στὸ δάχτυλό σου, γιατί μὲ τὰ χεῖλη τῶν βασιληάδων μιλάει ὁ ἀθάνατος Ὁσιρις.

— Ἡ καρδιά μου δὲν εἶνε τόσο μεγάλη, εἶπε ὁ ὦρος. Μὰ ἔτοίμασε ἕνα διάταγμα πού νὰ ξαλαφρώνῃ τὸ λαὸ ἀπ' τοὺς μισοὺς φόρους κι' ἕνα πού θὰ δίνῃ στοὺς σκλάβους τρεῖς φορές τὴ βδομάδα ἐλευθερία και θ' ἀπαγορεύῃ τὸ μασιτίγωμα, ἐκτὸς πειὰ ἂν ὁ δικαστὴς τῶχει διατάξει. Ἀκόμα γράψε κι' ἕνα ἄλλο διάταγμα πού ν' ἀνακαλῆ ἀπὸ τὴν ἐξορία τὸ δάσκαλό μου Γετρὸν, πού εἶνε ὁ πιὸ σοφὸς και πιὸ εὐγενὴς ἀπ' ὅλους τοὺς Αἰγυπτίους. Μίλησα.

Ὁ Μέγας Αὐλάρχης προσκύνησε, μὰ μόλις ἔφυγε, παρουσιάστηκε στὴ στοά ὁ Μέγας Ἀρχιερεὺς.

— ὦρε, εἶπε. Ὁ μέγας Ραμσῆς ὅπου και νᾶνε φεύγει γιὰ τῶν ψυχῶν τὰ βασίλεια κι' ὁ Ὁσιρις θὰ ζυγίσῃ τὴν καρδιά του στὴν ἀλάνθαστὴ του ζυγαριά. Σὲ λίγο τὸ ἱερὸ δαχτυλίδι τῶν Φαραῶ θὰ λάμπῃ ἀπάνω στὰ χέρια σου. Διάταξε ὅ,τι θέλεις και θὰ σ' ἀκούσω, ἀκόμα κι' ἂν πῆς νὰ συντρίψω τὸν θαυματοργὸ θωμὸ τοῦ Ἀμμωνος, γιατί μὲ τῶν βασιληάδων τὰ χεῖλη μιλάει ὁ ἀθάνατος Ὁσιρις.

— Καταστροφές δὲν θὰ διατάξω, ἀπάντησε ὁ ὦρος. μὰ ἕνα νέο θωμὸ θὰ στήσω και θὰ μεγαλώσω τὸν πλοῦτο τῶν ἱερέων. Θέλω μονάχα νὰ ἑτοιμάσῃς ἕνα διάταγμα γιὰ τὴ μεταφορὰ τῆς μούμιας τῆς μητέρας μου στὰ ὑπόγεια τῶν Φαραῶ κι' ἕνα ἄλλο γιὰ τὴν ἀπελευθέρωσι τῆς ἀγαπημένης μου Βερενίκης, ἀπὸ τὴ φυλακὴ τῆς. Μίλησα.

Ἐκείνη τὴ στιγμή μπῆκε μέσα ὁ σοφώτατος γιατρός ἀπὸ τὸ Καρνάκ.

— ὦρε, εἶπε, δὲν ξαφνιάζομαι μὲ τὴ χλωμάδα τοῦ προσώπου σου, ἀφοῦ ὁ παπποῦς σου, ὁ μέγας Ραμσῆς, ἀφήνει αὐτὴ τὴ στιγμή τὴν τελευταία του ἀναπνοή. Μὰ διάταξε τὸ δεύτερο Ἀρχιερεῖ, μόλις πεθάνῃ, νὰ πάρῃ ἀπὸ τὸ δάχτυλό του τὸ ἱερὸ δαχτυλίδι και νὰ τὸ περάσῃ στὸ δικό σου δάχτυλο, ἔτσι γιὰ νὰ μὴ σταματήσῃ οὔτε μιά στιγμή ἡ μακρὰ σειρά τῶν Φαραῶ. Μὰ, ὦ ὦρε, τί ἔχεις; Ὀλοένα και πιὸ χλωμὸς γίνεσαι.

— Κύτταξε τὸ πόδι μου, εἶπε ὁ ὦρος θογγῶντας κι' ἔπεσε ἀπάνω στὸ χρυσὸ του θρόνο.

Ὁ γιατρός ἔσκυψε, εἶδε τὸ πόδι και πετάχτηκε ἀπάνω μὲ

φρίκη.

— ὦρε, ψιθύρισε, ἕνα πολὺ φαρμακερὸ φεῖδι σ' ἔχει δαγκάσει.

— Κ' εἶμαι καταδικασμένος νὰ πεθάνω, σὲ μιά τέτοια ὥρα; ρώτησε ὁ ὦρος μὲ μιά φωνὴ πού μόλις ἀκούγεται. Κι' ἐπρόσθεσε σὲ λίγο:

— Καὶ θὰ πεθάνω γρήγορα; Πές μου τὴν ἀλήθεια!

— Μόλις τὸ φεγγάρι κρυφτῆ πίσω ἀπὸ αὐτὴ τὴ χουρμαδιά ἐκεῖ πέρα.

— Ἀλήθεια; Κι' ὁ Ραμσῆς θὰ ζῆ ὡς τὴν ὥρα ἐκείνη;

— Δὲν ξέρω... Μπορεῖ κι' ἐτούτῃ τὴ στιγμή νὰ σοῦ φέρουν τὸ ἱερὸ δαχτυλίδι.

Ἐκείνη τὴ στιγμή μπῆκαν μέσα ὁ Μέγας Αὐλάρχης, ὁ Μέγας Ἀρχιερεὺς κι' ὁ Ἀρχιστράτηγος μὲ τὰ διατάγματα ἑτοιμα.

— Αὐλάρχη, φώναξε ὁ ὦρος πιάνοντάς τον ἀπ' τὸ χέρι. Ἄν πεθάνω θὰ ἐκτελέσῃς τίς διαταγές μου;

— Οἱ θεοί, ὦ ὦρε, ἀπάντησε ὁ Αὐλάρχης, νὰ σοῦ δίνουν τὴ ζωὴ τοῦ παπποῦ σου. Μὰ ἂν εἶν' ἔτσι τὸ θέλημά τους νὰ σὲ κρίνῃ ἀργότερα ἀπ' αὐτὸν ὁ Ὁσιρις, ὅλα σου τὰ διατάγματα θὰ ἐκτελεσθοῦν, φτάνει νὰ ἰάχῃς ἀγγίξει μὲ τὸ ἱερὸ δαχτυλίδι τῶν Φαραῶ.

— Τὸ δαχτυλίδι! φώναξε ὁ ὦρος. Τὸ δαχτυλίδι! Ποῦ εἶνε;

— Πρόσταξα τὸ Διάκονό μου, εἶπε ὁ Ἀρχιερεὺς, μόλις πάσῃ νὰ χτυπῆ ἡ καρδιά τοῦ Ραμσῆ, νὰ πάρῃ τὸ δαχτυλίδι.

— Σ' εὐχαριστῶ, εἶπε ὁ ὦρος. Ἡ καρδιά μου πονάει τόσο!

— ὦ τόσο ὑποφέρω... Μὰ θὰ προφτάσω; Θὰ χάρισω τὴν εὐτυχία, τὴν εὐδαιμονία και τὴν εἰρήνη στὸ λαὸ κ' ἡ Βερενίκη μου θὰ ἐλευθερωθῆ ἀπ' τὴ φυλακὴ τῆς; Πές μου, γιατί, ἀργῶ πολὺ ἀκόμα νὰ πεθάνω;

— Ὁ θάνατος εἶν' ἀκόμα μακρὰ ἀπὸ σένα χίλια στρατιωτικὰ βήματα, ἀπάντησε λυπημένος ὁ γιατρός.

— Δὲν ἀκούτε νᾶρχεται κανεῖς; ρώτησε μ' ἀγωνία ὁ ὦρος.

— Ὁχτακόσια βήματα, ἀπάντησε ὁ γιατρός. Δὲν πιστεύω, ὦ ὦρε, νὰ προφτάσῃς νᾶγγίξῃς μὲ τὸ ἱερὸ δαχτυλίδι ὅλα τὰ διατάγματα, ἀκόμα κι' ἂν ἐκεῖνοι πού θὰ στὰ φέρουν ἔρθουν σὰν ἀστραπή.

— Δόστε τὰ διατάγματα, ψιθύρισε ὁ ὦρος, ἐνῶ ἀπλωνε τ' αὐτὶ του γιὰ ν' ἀκούσῃ μὴν ἔρχεται κανεῖς ἀπ' τὰ δώματα τοῦ Ραμσῆ. Καὶ σὺ, ὦ γιατρέ, πές μου τοῦτο: πόση ζωὴ μου μένει ἀκόμα γιὰ νὰ μπορέσω νὰ σφραγίσω τὰ πιὸ σπουδαῖα ἀπ' τὰ διατάγματα:

— Ἐξακόσια βήματα, ἀπάντησε ὁ γιατρός.

Τὸ διάταγμα τοῦ λιγοστέματος τῶν φόρων κι' ἐκεῖνο πού δινε τρεῖς φορές τὴ βδομάδα τὴν ἐλευθερία στοὺς δούλους, ἔπεσαν ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ ὦρου κάτω.

— Πεντακόσια, ψιθύρισε ὁ γιατρός.

Τὸ διάταγμα τῆς εἰρήνης μὲ τοὺς Αἰθίοπες, ἔφυγε κι' αὐτὸ ἀπὸ τὰ γόνατα τοῦ ὦρου κι' ἔπεσε κάτω.

— Δὲν ἔρχεται ἀκόμα κανεῖς;

— Ὁχι. Τετρακόσια βήματα μένουν μονάχα.

Βαθειὰ θλίψι σκέπασε τὸν ὦρο και τὸ διάταγμα γιὰ τὴ μεταφορὰ τῆς μητέρας Ζαφόρας στὰ ὑπόγεια τῶν Φαραῶ ἔπεσε κάτω.

— Τριακόσια, ψιθύρισε ὁ γιατρός.

Τὴν ἴδια τύχη εἶχε και τὸ διάταγμα πού ἀνακαλοῦσε τὸ δάσκαλό του τὸ Γετρὸν ἀπὸ τὴν ἐξορία.

— Διακόσια βήματα. Ὁ θάνατος ἔρχεται!

Τὰ χεῖλη τοῦ ὦρου εἶχαν κερῶσει. Ἀπὸ τὰ παραλυμένα χέρια του ἔπεσε καταγῆς τὸ διάταγμα πού ἀπαγόρευε νὰ κόβουν τίς γλῶσσες τῶν αἰχμαλώτων στὸν πόλεμο και μόνο πού εἶχε ἀπομείνει τώρα τὸ διάταγμα τῆς ἀπελευθέρωσης τῆς Βερενίκης.

— Ἐκατό...

(Συνέχεια στὴ σελίδα 55)

Ὁ γιατρός στάθηκε διστακτικός

Η ΠΑΡΑΞΕΝΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΤΗΣ ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΗΣ ΓΚΡΕΤΣΙΝ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 17)

— Κι' αν ακόμη δεν ήμουν πριγκήπισσα, θά μ' αγαπούσατε τὸ ἴδιο;

— Θά σὰς αγαπούσα περισσότερο!...

— Αὐτὸ μὲ κάνει τόσο εὐτυχισμένη!... ψιθύρισε ἡ Μαλθίνα Φουζέρ.

— Γιατί; ἀπόρησε ὁ Σερβιέ.

Ἐκείνη τὸν κύτταξε θαυμάσια στὰ μάτια.

— Ἐπιμένετε νὰ τὸ μάθει; τὸν ρώτησε.

— Μὰ βέβαια!

— Ἔ, λοιπὸν, δὲν εἶμαι ἐκείνη πού νομίζετε.... Εἶμαι...

Κ' ἡ Μαλθίνα Φουζέρ ἔσκυψε τὸ κεφάλι δακρυσμένη.

Ἐκείνη τῆ στιγμῆ, ἕνας γκροὺμ χτύπησε τὴν πόρτα κι' ἔδωσε ἕνα τηλεγράφημα στὸν Ραούλ Σερβιέ.

— Σὰς γύρευα παντοῦ... τοῦ εἶπε.

Ἐκεῖνη καθόταν μπροστὰ ἀπὸ τὸν κρυστάλλινο καθρέφτη τῆς τουαλέτας. Ἄνοιξε λοιπὸν τὸ τηλεγράφημα κι' ἀπότομα χλώμιασε. Ἡ Μαλθίνα Φουζέρ, ἀνήσυχη κύτταξε τὸν καθρέφτη, ὅπως καθόταν κοντὰ του καὶ μ' ἕνα τρόμος στὴν καρδιά, διάβασε μέσα στὸ γυαλὶ τὸ κείμενο τοῦ τηλεγραφήματος πού εἶχε ὡς ἑξῆς:

«Ντέτεκτιβ Ραούλ Σερβιέ

ἐπὶ τῆς «Ἀκουϊτάνιας»,

Συλλάβετε τυχολιώτρια Μαλθίνα Φουζέρ, παρουσιάζομένην ὡς πριγκήπισσα Γκρετσίβ. Ομοιότης καταπληκτικῆ. Παραδώσατέ τὴν γαλλικὸν προξενεῖον Βομβῆς.

Ἄνρι Ρισάρ

Διευθυντῆς τῆς Ἀστυνομίας»

Ἡ ψευτοπριγκήπισσα μ' ἕνα πήδημα θρέθηκε ὄρθια, ἄνοιξε τὴν τσάντα τῆς κι' ἔβγαλε ἕνα πιστόλι. Μὰ τὴν ἴδια στιγμῆ ὁ Ραούλ Σερβιέ τῆς ἄρπαξε τὸ χέρι. Ἐπειτα, μ' ἕνα παράξενο χαμόγελο, πήρε τὸ πιστόλι καὶ τὸ τηλεγράφημα καὶ τὰ πέταξε ἀπὸ τὸ ανοιχτὸ φινεστρίνι στὸν ὠκεανό...

Ἡ Μαλθίνα Φουζέρ, στήριξε τὸ κεφάλι τῆς στὸ στήθος του. Κι' ἐκεῖνος τὴν ἔσφιξε στὴν ἀγκαλιά του μὲ τρυφερότητα, βέβαιος πὺς θά ξανάρχιζε μαζί του, ἐκεῖ κάτω στὶς Ἰνδίες, μὲ καὶνούργια ζωῆ.

ΜΩΡΙΣ ΡΕΝΑΡ

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΕΡΧΕΤΑΙ Ι...

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 52)

Στὴ νεκρικὴ σιωπῆ πού ἀπλωνότανε, ἀκούστηκε ξαφνικὰ ὁ ἦχος θημάτων ἦταν ὁ δεῦτερος Ἀρχιερέας, πού ἔφτασε τρέχοντας.

Ὁ Ὁσῶρος ἀπλωσε τὸ χέρι του.

— Θαῦμα! φώναξε ὁ Ἀρχιερέας. Ὁ μέγας Ραμσῆς ἔγινε καλὰ σηκώθηκε ἄξαφνα ἀπὸ τὸ στῶμα του, σὰ νεὸς εἴκοσι χρόνων καὶ τὴν αὐγὴ διάταξε νὰ ἐτοιμάσουν νὰ ἔγῃ κινήσι. Καὶ προσκαλεῖ καὶ σένα, ὦ Ὁσῶρε, νὰ πᾶς μαζί του γιὰ νὰ σοῦ δείξη τὴν εὐνοιά του. Μὰ δὲν ἀπαντᾶς, ὦ Ὁσῶρε, ρώτησε ἀπορῶντας ὁ Ἀρχιερέας.

— Δὲ βλέπεις πού πέθανε! ψιθύρισε ὁ σοφὸς γιατρός τοῦ Καρνάκ.

Ἴδετε τώρα πόσο μάταια εἶνε τ' ἀνθρώπινα ὄνειρα μπρὸς στὶς βουλὰς τοῦ Παντοδυνάμου πού τὶς χαράζει μὲ γράμματα ἀπὸ φωτιά ἀπάνω στοὺς οὐρανούς.

ΜΠΟΛΕΣΛΑΒ ΠΡΟΥΣ

ΜΙΑ ΑΥΤΟΚΤΟΝΙΑ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 9)

του, τὸ ἔκρυψε γρήγορα κάτω ἀπὸ μὴ ἐφημερίδα, μόλις εἶδε τὸν Μαλθῶ νὰ παρουσιάζεται ἀπότομα μπροστὰ του.

— Ἐσὺ ἐδῶ; τοῦ εἶπε κατάπληκτος.

— Ἀγαπητέ μου Νταρράς, τοῦ ἀπάντησε ὁ πιανίστας, ναί, ἐγὼ εἶμαι...

Καὶ πλησιάζοντας μὲ τρόπο πῆρε τὸ πιστόλι στὰ χέρια του. Ἐπειτα, πνιγμένος ἀπὸ τὴ συγκίνησι, ἔξακολούθησε:

— Καταλαβαίνω, καλέ μου φίλε, ὅτι στὴ θέσι πού βρίσκεσαι τώρα δὲν ἔχεις τὴ δύναμι νὰ σκοτωθῆς... Κι' ὡστόσο θέλεις νὰ σώσης τὴν τιμὴ σου! Ἄ, Νταρράς, πέρυσι τέτοιον καιρὸ, μοῦ ἔσωσες τὴ ζωῆ... Σήμερα εἶνε ἡ σειρά μου

ΤΑ ΜΑΓΚΙΚΑ ΚΑΙ ΤΑ ΡΕΜΠΕΤΙΚΑ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 5)

(Ρε φ ρ α ἰ ν)

Μι' Ἀθηναία, μὰ Σμυρνιά κ.λ.π.

Θὰ κατέβω στοῦ Τσελέπη μέσ' τὸν Πειραιᾶ καὶ θ' ἀνάψω φῖνο γλέντι σ' ὅλη τὴ μαγκ μὲ ζουρνάδες, μὲ νταούλια καὶ καλὸ κρασί κι' ὠμορφα κορίτσια θέλω νὰ γλεντῶ μαζί.

(Ρε φ ρ α ἰ ν)

Μι' Ἀθηναία, μὰ Σμυρνιά κ.λ.π.

ΕΜΑΘΑ ΠΩΣ ΠΑΝΤΡΕΥΕΣΑΙ

Ἐμαθα πὺς παντρεύεσαι, ἔ ρέ καιμὸς, τὴν Κυριακὴ στὰ Λιόσια καὶ παίρνεις ἄντρα πλούσιο, καλὸ μικρὸ, μὲ λίρες καὶ μὲ γρούσια.

(Ρε φ ρ α ἰ ν)

Γι' αὐτὸ ἀπόψε, ζούζια μου, θέλω ν' ἀνταμοθῶμε ἐγὼ, ἐσὺ κ' ἡ μάνα σου ἢ μάγισσα γιὰ νὰ λογαριαστοῦμε.

Ἐμαθα πὺς παντρεύεσαι ρέ βάσανο καὶ παίρνεις ἄλλο ἄντρα, πούχει ὄνο σπίτι διπλάτα καὶ μὴ μεγάλη μάντρα

(Ρε φ ρ α ἰ ν)

Μ' αὐτὴ ἢ κακιά ἢ μάνα σου πολὺ θά μετανιώση καὶ τὴ ζημιὰ πού μούκανε ἢ μάγισσα αὐτὴ, θά τὴν πληρωσῆ.

Ἐμαθα πὺς παντρεύεσαι, ἔ ρέ, φοτιές μὰ ξέρεις τί θά κάνω; θά σὰς σκοτώσω καὶ τοὺς δυὸ μὲ μαχαίριές κ' ὕστερα ἄς πεθάνω.

(Ρε φ ρ α ἰ ν)

Κι' αὐτὴ ἢ κακιά ἢ μάνα σου κ.λ.π.

Νὰ κι' ἕνα ὠραῖο, ὠραιότατο μάλιστα στὴ μουσικὴ του, «χασάπικο», τοῦ ὁποῖου δυστυχῶς ἀγνοοῦμε τὸν ποιητὴ καὶ συνθέτη καὶ τὸ ὁποῖο εἶνε πολὺ «ἄ ν θ ὀ γ κ» στοὺς κρεμπέτικους κύκλους:

Κάποτε ἤμουνα κι' ἐγὼ
παιδί, ἀπὸ τὰ φῖνα
καὶ ἡ καρδιά μου πόναγε
γιὰ μὴ σφοδρὴ τσαχλίνα.

Ὅταν τὴν καιρὰ μαζί
ὁ κόσμος μὲ κτυποῦσε,
μ' αὐτὴ μου τὴν κοπάναγε
καὶ μ' ἄλλους ἐγλεντοῦσε.

Καὶ ἀπὸ τότε πειὰ κι' ἐγὼ
καιμῖα δὲν γουστάρω,
τὸ τσιγαράκι μου κρατᾶ
καὶ ἀργιᾶ φομαῖρω...

Τὰ τραγούδια αὐτὰ κυκλοφοροῦν καὶ εἰς τευχίδια, σε χιλιάδες ἀντιτύπων. Γιατί ὄχι; Ἐχει καὶ ὁ λαὸς τὴν ποιησὶ του.

Ο ΡΕΠΟΡΤΕΡ

νὰ σώσω τὴν τιμὴ σου...

Καὶ μὲ μὴ γρήγορη κίνησι, πιστόλισε τὸν τραπεζίτη. Ὁ Νταρράς μ' ἕνα μισόσβυστο «εὐχαριστῶ» σωριάσθηκε αἰμόφυρτος μπροστὰ στὸ γραφεῖο του.

Ὁ Μαλθῶ, μὲ τὰ μάτια γουρλωμένα ἀπὸ τὴ φρίκη, τὸν κύτταξε σὰν τρελλός. Ἐπειτα ἔσκυψε ἀπὸ πάνω του καὶ ἄρχισε νὰ ψιθυρίζη μὲ παράπονο:

— Φίλε μου, μοναδικέ μου φίλε...

Μὰ οἱ ἀστυνομικοὶ, μὲ τὸ ἔνταλμα συλλήψεως, εἶχαν μπῆ κιόλας στὸ γραφεῖο. Καὶ μπροστὰ σ' ἐκείνη τὴ συγκινητικὴ σκηνή, πίστεψαν ὅτι ὁ τραπεζίτης Ἄνρι Νταρράς εἶχε αὐτοκτονήσει...

ΠΙΕΡ ΖΑΝΝΕΡΕ